

Tato práce je věnována analýze těsných souvislostí mezi poezií Vsevoloda Někrasova (1934-2009) a obrazy Erika Bulatova (1933) v kontextu ruských avantgardních hnutí 20. století.

Vzájemné vztahy mezi literaturou a výtvarným uměním mají své kořeny již v antice. Na počátku 20. století, v tvorbě první avantgardy, však dochází k jejich přehodnocení a k pokusům o převrácení hierarchické opozice, v níž primát nad malířstvím a psaným slovem tradičně patřil literatuře a slovu znějícímu. Tendence k vysvobození obrazu z područí slova, k přiznání nezávislosti písemně zaznamenaného slova na slovu nahlas pronášeném se zde demonstruje na příkladu kubofuturistických (převážně rukopisných) knih. Psané slovo se v nich odpoutává od své zvukové podoby, splývá s obrazy nonverbální povahy, svou vizualitu zdůrazňuje aktivním pronikáním do rozlehlého prostoru stránky, kterým ruší zkosnatělou linearitu čtení. Vyhlášení této autonomie se ukazuje jako nezbytná podmínka pro utopickou expanzi první avantgardy za hranice jednotlivých umění i umění jako takového. Kubofuturistická "antikniha" představuje vrchol tohoto útoku na hranice.